

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Iosephi Speranzæ, Congregationis Oratorii Fanensis
Presbyteri, Scripturæ Selectæ**

Speranza, Giuseppe

Coloniæ Agrippinæ, 1659

106. De suiipsius propria abnegatione, & mortificatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44265

Alii.

orationem humilium. Alii: Respexit in orationem myrica, quæ amarissima est.

Psal. 105.
Orig. hom. 9.
in Exod.

In tympano, & choro. Hæc symphonia suaavis. Sic Origen. exponens illud Exodi, ubi Matia soror Moysis, assumpto tympano, memorabile illud canticum cecinit. Melius, inquit, hæc dices, si habueris tympanum in manu tua, id est, si carnem tuam crucifixeris cum vitiis, & concupiscentiis suis, & mortificaveris membra tua, quæ sunt super terram.

D. Greg. 33.
Mor. 16.

Sic Gregor. ad illud, *Sumite psalmum, & date tympanum*, hoc est, accipite spirituale canticum cordis, & reddite temporalem macerationem corporis.

De sui ipsius propria abnegatione,
& mortificatione.

PVNCTVM CVI.

Matth. 16.

SI quis vult venire post me, abneget semetipsum. Primum, quod à Christi discipulo exigitur, est sui ipsius abnegatio. Quid sit autem abnegare se ipsum, declarat Chrysof. ex abnegatione alterius. Si intelligis, inquit, quid sit alium abnegare, tum recte perci, ies, quid sit abnegare se ipsum. Qui alium abnegavit, putà servum, aut quem vis alium, si cædi cum virgis videat, si arceri vinculis, quicquid mali pati eum conspexerit, non occurrit, non auxiliatur, non flectitur, nec prorsus ullo modo movetur, cœq; ille, qui penitus ab illo alienatus est. Sic igitur nullo pacto corpori nostro patere vult, ut neque si cæditur, neque si pellitur, neque si uritur, si ve quid aliud hujusmodi patitur, ei pareamus.

1. Reg. 20.
Lyr. ib.

Abnegatum servum legimus in primo Regum: *In venerunt virum Egyptium in agro (qui) non comederat panem, (Lyranus, id est, aliquem cibum, neque biberat aquam, (id est, aliquem potum) tribus diebus, & tribus noctibus. Cujus es tu, vel unde? Puer Egyptius ego sum, servus viri Amaleciti. Dereliquit me dominus meus, quia egredere cæpi nudius tertius. Ut abnegaverat eum-*

inhumanus Dominus! ut penitus ab illo alienatus! nulla tamen commiseratione. Sic, sic sanctè abnegamus nos ipsos, Ægyptium hunc tenebrosum (corpus) derelinquentes, nec eidem parcentes.

Apostol. *Castigo corpus meum, & in servitutem redigo.* Theoph. hoc est, adversus carnem depugno. *1. Cor. 9. Theoph. Græc.*

(unde verbum, quod, *castigo*, interpretatū est,) livores dicimus quosdam, qui sub oculis infliguntur, cum pugnis res agitur, & decerratur. Quæ ex re ingens illud parefecit certamen, quod naturæ inferitur: corpus enim hoc nostrum violenta quadam tyrannide anime adversatur, impugnatque ut hostis accerimus. Cùm enim, *Castigo*, inquit, & plagis se illud arguit affectisse, mox insuper, *Castigo corpus meum*, inquit, & in servitutem redigo, intrulit: ut intelligas, haud aliter illud, quam in servi morem esse habendum, lascivientis, & contumacis, frangendumque ipsum, & subjugandum. Hoc est abnegare se ipsum, corpus non quidem interimere, sed corporis esse anatos motus perfectè mortificare, lascivienti corpori nulla ratione compati, inordinatis ejus cupiditatibus nullo penitus modo affici, vel moveri, *Castigo corpus meum*. Alii: *Lividum facio, vel livoris, & sanguinis nota fugillo oculos.* Alii: Alii: *Subigo, coercere, contundo.*

Ut Jobum abne arunt quidam! *Abominantur me, & longe fugiunt à me, & faciem meam conspuere non verentur.* Ubi Pineda optime: Adversantur, non dignantur me visū, aut colloquio, aut ullo familiaritatis genere. Nicetas: Rem me planè detestabilem, atque odiosam dicunt. Nauseant super me, me detestantur, & à me faciem, oculosque avertunt. Totum hoc ex idiomate Hebræo, quod vulgaris reddidit: *Abominantur, longe fugiunt à me, & faciem meam conspuere non verentur.* Nicetas. Ubi ad me propius accesserint, spatisq; sædaverint, longè recedunt. Et Th. o. hanes Nicæus sua epistola se. vanda, quæ est de patientia ad omnes Christianos, hunc ipsum Jobi locum elucidans, ait: Servi abjecti, & viles illudentes, & decidentes, conspuentesque in ipsum, calamitates assidue exprorare.

*Job seipsum ab-
negavit.*

Job. 2.

*Apollin.
Origen.
Gregor.
Isidor. Clar.*

*Job. 7.
Septuag.*

*Ambros. l. de
interp.
Io. c. v.
S. Petrus sui
ipsum abnega-
vit.*

*Tertul. l. de
patient.*

Origen.

*Job. 30.
Basil. in reg.
fut. disput.
inter. 8.*

Chrys.

Theoph.

exprobrare non desistebant. Ipsum scilicet abnegaverant. Sed ut ipsemet seipsum abnegaverat! ex sancto sui ipsius odio ut pœnas pœnis, dolores doloribus addebat! Testa saniem radebat, ad acerbiores dolores ciendos, & ut sibi carnifex fieret, inquit Apollinaris, Orig. Greg. Ad sicca ulcera, inquit in Senolis Isidor. Clarius, non molliculis linteolis utebatur, sed immundam saniem testa excipiebat. O magnanimitatem! ð in perfecendis doloribus fortitudinem! Sic infra, ubi nos legimus: *Sordibus pulveris cutis mea aruit.* Sept. legunt: *In fundo glebas terra à sanie radens confricabat.* Scilicet seolvebat, ac revolvebat, ut dolores aceret. Mium certè odium, mira abnegatio, acerbare ipsi sibi supplicia non timere, ut Ambros. ait de Apost. Petro, qui in verso suspendi poposcit vestigio, ut aliquid passioni suæ adderet, adeoq; acerbare ipse sibi supplicia non timeret. Sui ipsius perfectus abnegator.

Ex eadem abnegatione erat id, quod Tertul. inquit. Quod cum totus sanctissimus Job scateret vermibus, sederetque in putredine vermium, ut uxor objecerat apud Sept. *Tu in putredine vermium sedes,* erumpentes tamen bestiolas inde in eosdem specus, & partus refossæ carnis ludendo revocabat. Vermes autem fuisse Dæmones in forma vermium, ait Orig. Perfectus sui abnegator, qui ex odio sui, propriæ carnis pabulum præbebat voratoribus vermibus, ac talibus vermibus, de quibus alibi: *Ecce qui me comedunt, non dormiunt.* Basil. Perfectus abnegator, ne de vita sua quidem quiequam affectus est omnino.

Hæc est abnegatio sui, quasi alius hæc patiat, sic affici, ut ait Chrysostom. quasi dolores sint in alieno corpore. Propterea, ut idem notat, non dixit, neget; sed *abneget*: ut hæc additiuncula plurimum addat, cum abnegare multo plus, quam negare sit.

Theoph. *Abneget semetipsum*, hoc est, non habeat communionem quandam cum corpore, sed contemnat se ipsum: sicut consuevit dicere, quod quis quempiam negavit, hoc est, non habuit eum.

pro amico, vel nro. Sic igitur nos docet, nullam eum corpore habere communionem, id est amicitiam. Climacus definicens abrenunciationem, dicit esse inimicitiam adversus corpus.

Hilarion (ex Hieron. in ejus Vita) dum corpori minatur: *Fame ego te conficiam,* ne luxuriam cogites; verus abnegator. Benedictus, qui per cutis vulnera eduxit à corpore vulnus mentis, quia voluptatem traxit in dolorem, verus abnegator. Franciscus dum voluit se se in frigida nive, in spinis acutis Benedictus; veri abnegatores. Simeon Scilitres spatio octoginta annorum noctu, diuque, sub dio in columna vix somnum, vix cibum capiens, verus abnegator. Hoc insignium Sanctorum studium, in quorum Vita à nonnullis illud observatum est, nullos penè Sanctos miraculis, & gestorum, rerumque admirandarum gloria claruisse, nisi illos, qui jejuniis, corporis castigationibus, vitæque austeritate excelluerunt: adeo Deo placuit semper, & placet corporis abnegatio.

Hinc Paulus, quò Deo placeret, hoc ejusdem oculis pergratum spectaculum exhibebat: *Ego quidem sic curro, Ege.* & jam præmiserat: *Omnis, qui in agone contendit, ab omnibus se abstinet;* vel ut est Græcè: *Per omnia temperans est;* vel cum Cypriano: *Continens est.* O accensum fragilis, & caducæ coronæ desiderium! quod vel carnalem coëcet voluptatem, simulque confundit nostram incontinentiam, dum pro æterna corona non nos continemus!

Subdit: *Ego igitur sic curro, Ege.* Non quasi aërem verberans, id est, frustra, & inaniter laborans: sed hostem verbero, cū hoste pugno, scilicet corpus, & carnem subigo, coëreco, contundo, plagas, & verbera corpori infigo, manus in meipsum converto iratus mihi: Sic non solum placeo Deo sed insuper ab omnibus laudor, à quibus, nisi sic agerem, reprobarer. *No cum aliis prædicaverim, supple,* temperantiam, ac sobrietatem, ipse reprobus efficiar, quasi qui non faciam, quæ doceo. Ludus Olympicus, qui omnibus licet. Sic Isidor. Clar. Castigabat Paulus

Q. 3.

corpus,

Climac.

Abnegatio inimicitia adversus corpus.

D. Hier. in Vita Hilar.

S. Hilarion verus sui abnegator.

Et S. Ben. dicit.

Et B. Francisc.

D. Gregor. 2.

Dial. 2.

Et Simeon Scilitres.

1. Cor. 9.

Græc.

Cyprian.

Isid. Clar.

corpus, quod magis spirituale erat, quam nostræ ipsorum animæ. Cui ergo post Paulum non id faciendum est? Opportunè autem meminit castigandi corporis ad eos, quorum ventris, ac gula vitium reprehenderat.

*Psal. 4.
Gloss.
Pœnitens homo sui ipsius hostis.
Chald.
August.
Remig.*

Iraſcimini, & nolite peccare. Vbi Gloss. Quid est, inquit, homo pœnitens, nisi irascens sibi? *Sacrificate sacrificium iustitiæ, & sperate in Domino.* Paraph. Chald. *Dominate concupiscentiam vestram, &c. reputabitur vobis sicut sacrificium iustitiæ.* Per sacrificium iustitiæ August. pœnitentiam intelligit. Remig. verò ait, peragi hoc sacrificium, de medio tollendo taurum superbiæ, hircum lasciviæ, &c.

*Matth. 1.
Hieron.*

Ipse autem habebat vestimentum de pilis camelorum. D. Hieron. De pilis, non de lana, &c. Ut Sancti eligunt ad corporis mortificationem, quod durius est! Cameli habent & lanam, sed Ioannes vestitur pilis. Chryf. hoc loco Servus Dei nõ convenit habere vestimenta ad speciem visionis, vel ad carnis delectamentum. Sed tantum tegumentum nuditaris habebat Ioannes, vestem non mollem, neque delicatam, sed cilicinam, gravem, & asperam, & conterentem corpus potius, quam foventem, ut de virtute animæ eij ipse habitus corporis loqueretur. Author Imperf. ait: De asperioribus fetis cameli habuit vestimentum, ut ipsa asperitas ad virtutem patientiæ animum exerceat. S. Bern. serm. de Bapt. *Venit Ioannes neque bibens,* ait Dominus, planè neq; vestiens &c. pilus enim cameli non est hominis indumentum, &c. Abnegabat seipsum.

*Vit. Ant.
Mar. 8.*

Quod verbum ponderans Vist. Antioch. Non dixit: Ne nimium sibi indulgeat, aut ne nimium carni suæ parcat, sed abneget, inquit, vel abjuret se ipsum: hoc est, nihil cum se ipso, vel cum sua carne commercii habeat; sed ita se gerat, ac si non ipse, sed alius quispiam Crucem tolleret. Sed quoniam huic mortificationi affinis, aut effectus est Pœnitentia, ad eam aliquantulum digrediamur, vel potius sermonem extendamus.

De vera Pœnitentia.

PUNCTVM CVII.

Habemus Magdalenam, verè symbolum pœnitentiæ, quam sicut sequuti sumus pedibus errorum, sic sequamur & pede pœnitentiæ. Onos felices! Sequuti sumus errantem? sequamur pœnitentem. Quid egit hæc? Attulit alabastrum, oculos, capillos, manus in obsequium Creatoris adhibuit, sicut in offensam eiusdem exhibuerat. Hæc vera pœnitentia est, ut revolvatur in obsequium, honoremque Creatoris, quod prius in opprobrium, & contumeliam eiusdem fuerat conversum.

Sicut exhibuistis membra vestra servire immunditiæ, & iniquitati ad iniquitatem; Rem. 6. ita nunc exhibete membra vestra servire iustitiæ in sanctificationem. q. d. ait Origen. *Orig. ibid.* Currebāt prius pedes vestri ad effundendum, nunc ad liberandum sanguinem currant: protendebantur manus prius, ut aliena diriperent; nunc protendantur, ut propria largiantur: circumspiciebant prius oculi alienum ad concupiscendum; nunc circumspiciant pauperes ad miserendum; & uniuscuiusque membri ministerium, quod exhibuit vitii, apter virtutibus; & actum, quem exhibuit immunditiæ, ad castitatem nunc, sanctitatemque convertat.

Ut id egit sancta hæc pœnitens! Per quæ deceperat homines, inquit Chryf. *D. Chryfost.* per eadem paravit remedia pœnitentiæ: *orat. de B.* per quæ avocarat oculos intemperantiæ, *Philol.* per hæc emisit lacrymas: per capillos arte compositos multos illexerat ad peccandum, per eosdem pedes absterfit Iesu: unguento multos inleserat, per hoc pedes illius lavit, &c.

Josue 2. Rahab suscepit nuncios, alia *Josue 2.* via citiens hoc est, per ora suscepit, per fenestras emisit: ut per quas fortè susceperat, aut conspexerat impudicos, per has demitteret castos; & quos olim inquinaverat: nunc sanctificaret.